ת"ד 5969/03/20 – מדינת ישראל נגד סימן טוב חיקי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 5969-03-20 מדינת ישראל נ' חיקי
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד זרה

נגד

סימן טוב חיקי

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד שפיגלר /דהרי

<u>הכרעת דין</u>

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלות של ממש, בגין אי מתן אפשרות להולכת רגל להשלים חצייתה בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה ותקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 11.10.19, בשעה 06:15 לערך, נהג הנאשם ברכב בבת ים, ברחוב בן גוריון , מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו בסמוך לפני הצומת עם רחוב ז'בוטינסקי ולמעבר החצייה המסומן במקום, לא אפשר להולכת רגל, צילה עוזרי, שחצתה אותה עת את מעבר החצייה המסומן במקום, מכיוון מזרח לכיוון מערב ומימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, להשלים חצייתה בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בה.

כתוצאה מהפגיעה, נחבלה בגופה הולכת הרגל חבלות של ממש, כמפורט בסעיף 5 לעובדות כתב האישום ובהמשך, בעדותה בבית המשפט.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באחריותו לגרם התאונה.

<u>פרשת התביעה</u>

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - צילה עוזרי, הולכת הרגל.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

עד תביעה מספר 2 - רס"ר אלעד אטיה, בוחן תאונות דרכים (להלן- הבוחן), מטעמו, הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - דו"ח פעולה, ת/2 - לוח תצלומים וניסוי שדה ראיה שעת לילה, ת/3 - דוח בוחן, ת/4 - הודעת נאשם מיום 24.10, ת/5 - הודעת נאשם מיום התאונה, ת/6 - שחזור + נספח חוזר 19/96, ת/7 - תרשים,

ת/8 - תעודת עובד ציבור וריקום + דו"ח וריקום, ת/9 - סקיצה ונספח.

עד תביעה מספר 3 - רס"ר איתי שבו, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/10.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל.

מעדותה של הולכת הרגל, **עדת תביעה 1,** עולה כי מדי בוקר היא מגיעה למקום, בדרכה לים ובאותו הבוקר, לאחר שחנתה את רכבה, עברה במעבר חצייה והתעוררה בבית החולים.

לדבריה, הייתה מאושפזת למשך שבוע ונפגעה בראשה וברגליה.

העדה מסרה כי חייה השתנו לחלוטין לאחר התאונה, היא נזקקת למטפלת ואינה יוצאת לבד מביתה, שכן רגליה אינן מתפקדות כמו בעבר והיא סובלת מכאבי ראש.

בחקירתה הנגדית, עמדה העדה על כך שחצתה את הכביש במעבר חצייה והוסיפה, כי כך נאמר לה גם בבית החולים.

העדה נשאלה והשיבה כי לפני שירדה למעבר החצייה הסתכלה ולא ראתה שום רכב.

העדה נשאלה והשיבה כי חנתה את רכבה במרחק של 2-3 מכוניות ממעבר החצייה.

עד תביעה 3, הגיע לזירת התאונה וערך במקום את ת/10. העד ציין כי הגיע למקום, הבחין ברכב בצומת, כאשר מול חזית הרכב, שכבה אישה וקיבלה טיפול רפואי מצוות מד"א ונמסר לו כי היא סובלת מפגיעת ראש בינונית.

העד שוחח עם הנאשם שמסר לו כי נהג במהירות איטית מאוד וכלל לא הבחין בהולכת הרגל, עד שלפתע שמע רעש של פגיעה ועצר את הרכב, כיוון שהבין כי פגע במשהו.

העד ציין כי השמשה הקדמית של רכב הנאשם הייתה מנופצת במרכזה.

העד נחקר והשיב כי הגיע לזירת התאונה עם שוטרת שח"מ בשם אופיר לוריא, שלא רשמה מסמך כלשהו .

העד נשאל ואישר כי לא ציין כמה זמן לקח לצוות הנוסף שזימן, להגיע למקום.

העד נשאל והשיב כי בדק בדיקה ראשונית, בעיניו, אם יש במקום מצלמות ולא מצא שיש ואילו המשך בדיקה לעומק,

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

אינו בתחום אחריותו.

עד תביעה 2, הבוחן, הגיע לזירת התאונה בשעה 07:07, ביצע עבודת בוחנות, גבה הודעה ראשונה מהנאשם, ערך את המסמכים שהוגשו מטעמו ובהמשך, ביום 24.10.19, גבה הודעה נוספת מהנאשם.

ב- ת/1, ציין הבוחן כי הגיע לזירת התאונה, פגש בעד תביעה 3 וחקר את הנאשם. עוד הוסיף הבוחן, כי לא איתר מצלמות במקום.

ב-ת/9, ציין הבוחן כי ביצע ניסוי שדה ראיה מתוך הרכב לעבר מעבר החצייה, תוך שהולכת רגל אחרת דימתה את הנפגעת בתאונה וקבע כי שדה הראיה ממרחק של 60 מטרים, מאפשר להבחין בדמות על גבי מעבר החצייה ואילו שדה הראיה ממרחק של 35 מטרים ו-20 מטרים, מאפשר להבחין במדרכות הסמוכות ובהולכת הרגל כשהיא חוצה את מעבר החצייה.

ב-ת/2, תיעד הבוחן בתמונות את זירת התאונה, רכב הנאשם, כתם דם על הכביש ותיעד את ניסוי שדה הראיה שערך. בהמשך, ביום 1.11.19, הגיע הבוחן שוב למקום, הפעם בשעת חשיכה וקבע כי ממרחק של 20 מטרים, יש שדה ראיה פתוח למדרכות הסמוכות ולמעבר החצייה שבנדון, כמתועד בתמונות 1 ו-2 מאותו מועד.

ב- ת/6, תיעד הבוחן את השחזור שערך ולפיו קבע, כי הנאשם יכול היה למנוע את התאונה, לו היה מבחין בהולכת הרגל מהמרחק שנקבע, 20 מטרים או לכל הפחות, מרגע תחילת החצייה, כאשר היה במרחק של 14.98 מטרים ובולם, שכן על פי המהירות בה נסע, לגרסתו, 20 קמ"ש, היה נזקק למרחק בלימה של 8.47 מטרים בלבד.

ב-ת/8, תיעד הבוחן את השימוש במכשיר הווריקום, לקביעת מקדם החיכוך במקום התאונה.

ב-ת/3, דו"ח הבוחן, סיכם העד את ממצאיו וקבע כי היה מגע בין הולכת הרגל לשמשת הרכב ושלוחה קדמית של הרכב וזאת על גבי מעבר החצייה, כאשר הנאשם יכול היה למנוע את התאונה, לו היה מבחין בהולכת הרגל ובולם במועד.

בחקירתו הנגדית, מסר הבוחן כי אף כי הזירה לא נסגרה, על מנת לאפשר תנועה במקום, הרי שהרכב לא הוזז והוא ביצע שחזור בהתאם וקבע כי התאונה נמנעת.

העד נשאל והשיב, כי תיאורטית, ייתכן ורכב גבוה חנה לפני מעבר החצייה, אבל כיון שהנאשם לא טען זאת בפניו, הוא לא התייחס לכך בשחזור שערך.

העד נשאל והשיב כי ביצע בדיקה מקיפה לאיתור מצלמות ולא מצא כאלה.

העד נשאל מדוע לא ביצע את ניסוי שדה הראיה בשעת לילה, עם רכב הנאשם והשיב כי, על אף החשיבות של ביצוע הניסוי בתנאים דומים ככל שניתן לתאונה, לא הייתה לו אפשרות כזו וכי אין כל מגבלת של שדה ראיה לעבר מעבר החצייה.

העד נשאל והשיב כי ביצע את השחזור בהתאם לגרסת הנאשם, לפיה, נסע במהירות של 20 קמ"ש ואם היה לוקח נתון של פחות מ-20 קמ"ש, הרי שרשלנותו של הנאשם הייתה גבוהה עוד יותר.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

העד נשאל והשיב כי על פי הממצאים- מיקום הרכב אחרי התאונה וניפוץ השמשה הקדמית, הוא קבע כי התאונה ארעה על גבי מעבר החצייה.

העד נשאל מדוע לא ערך הצבעה בזירה עם הנאשם והשיב כי הנאשם לא ידע להצביע על כיון חציית הולכת הרגל.

העד נשאל ושלל את הטענה כי התאונה בלתי נמנעת, אם הנאשם נסע בצמוד למדרכה הימנית.

העד נשאל לגבי השימוש במכשיר הווריקום, תיאר את ההליך ואישר כי לא רשם את מספרי הבדיקה על גבי הסקיצה שערך. העד נשאל מדוע לא ביצע את המדידה במהירות של 20 קמ"ש, אלא של 30 קמ"ש והשיב כי אין למהירות על השפעה על קביעת מקדם החיכוך במקום.

העד נשאל והשיב כי לא היה מקום לייחס לנאשם זמן תגובה ארוך יותר, בשל גילו וכי הנאשם לא הגיב כלל להולכת הרגל ולמעבר החצייה, אף כי הוא מכיר את המקום.

העד נשאל והשיב כי ביצע שחזור על פי נתון של חצייה בקצב רגיל של הולכת הרגל וזאת על פי הודעתה.

הנאשם נחקר לראשונה בזירת התאונה, לאחר שהוסברו לו זכויותיו והוא נועץ בבן משפחה, עורך דין במקצועו.

הנאשם מסר כי נסע במקום ולפתע, הרגיש מכה על השמשה ולא ידע כי מדובר באדם. כשיצא מהרכב, ראה אישה שוכבת.

הנאשם נשאל והשיב כי הוא מכיר את המקום, רכבו היה תקין והוא נסע במהירות של 20 קמ"ש לכל היותר וכי הראות הייתה טובה, השמש זרחה והוא נסע גם עם פנסים דולקים.

הנאשם נשאל והשיב כי לא ראה את הולכת הרגל, שכן לא הייתה על מעבר החצייה ואינו יודע כמה הספיקה לחצות, שכן הבחין בה לראשונה על השמשה של הרכב.

הנאשם טען כי התאונה לא ארעה על גבי מעבר החצייה וכאשר נשאל מדוע לא הבחין בה, השיב "**היא קפצה על האוטו. אני לא פגעתי בה, היא שברה לי את השמשה**".

הנאשם נשאל לגבי לחץ אויר נמוך מאוד בצמיג אחורי שמאלי של הרכב והשיב כי הוא יודע וזה כך מזה כשבוע ימים, אבל לא הספיק לטפל בזה.

הנאשם נשאל "למה קרתה התאונה" והשיב "אני לא יודע".

הנאשם נחקר שוב, ביום 24.10.19 ומסר כי לא ראה את הולכת הרגל וכי היא הגיעה מימין לרכבו, בעוד שהיה משמאלו ולפתע, הרגיש מכה ברכב מצד ימין.

הנאשם הוסיף כי " אני הקשבתי לרדיו ויכול להיות שזה גרם לי לחוסר תשומת לב של רגע לפספס אותה"- שורה 8 ל-ת/4.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הנאשם אישר כי לא הזיז את הרכב אחרי התאונה ולא סטה, אלא רק בלם.

הנאשם נשאל והשיב כי לאחר שיצא מהרכב, הבחין בהולכת הרגל שוכבת כמטר לפני חזית הרכב, במיקום של כתם הדם שמצא הבוחן.

הנאשם אישר כי תנאי הראות במקום היו טובים ופנסי רכבו דלקו.

הנאשם מסר כי הולכת הרגל הייתה לבושה בשחור, אך אישר כי ניתן להבחין בה בכל מקרה.

לבסוף, נשאל הנאשם "כשאתה עכשיו מסתכל על אירוע התאונה, מה היית עושה אחרת" והשיב " הייתי יכול למנוע את התאונה, אני אגיד לך את האמת, אני מאוד זהיר, אולי הייתי מרוכז ברדיו" ובהמשך הוסיף"... יכול להיות שהייתי יכול להסתכל יותר...."

<u>פרשת הגנה</u>

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד ולהלן גרסתו:

הוא נהג ברכב לכיוון דרום, הגיע למעבר החצייה כאשר לצדו רכב ניקיון שהתיז מים, עצר כדי שיוכל לעקוף אותו ואז, "**זרקו אותה**", "**זרקו אותה מאחורי**", כל זאת, כאשר הוא בעמידה ולא בנסיעה.

הנאשם נחקר והשיב כי לא נחקר במשטרה ביום 24.10.19, כאמור ב-ת/4, כיוון שלא הסכים לדבר ואף כי החתימה בתחתית ההודעה היא שלו, הדברים לא נרשמו מפיו.

עוד טען הנאשם, כי לא אמר שהקשיב לרדיו ולכן אולי לא שם לב להולכת הרגל וכי כל מה שנכתב ב-ת/4, הוא שקר.

<u>דיון והכרעה</u>

לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים, לא נותר ספק בליבי כי הנאשם אחראי למיוחס לו בכתב האישום ולהלן נימוקי:

הנאשם התקדם לעבר מעבר חצייה ובהקשר זה, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזהירות המתבקשת - ראה **<u>ע"פ 558/97 מדינת ישראל נגד מלניק</u>**, **<u>בש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נגד מדינת ישראל</u>**, **<u>ע"פ 71516/01 ירוחם יגאל נגד מדינת ישראל</u>** ועוד.

ההלכה המסכמת בסוגיה זו, נקבעה ב**<u>ע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל</u>:**

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו...חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה".

כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, קבע כי רשלנות של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

בעניין כרסנטי לעיל, חוזר בית המשפט העליון ומחדד את ההלכות הדנות בחובת הזהירות המוטלת על נהג המתקרב למעבר חצייה, הלכת מלניק והלכת שטרייזנט לעיל.

כב' השופט הנדל, קובע כי: **"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. ...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת...".**

ממצאי הבוחן, באשר לשדה הראיה של הנאשם לעבר מעבר החצייה והולכת הרגל, לא נסתרו על ידי ההגנה.

טענת הסנגור בסיכומיו, לפיהם, לא נקבעה נקודת אימפקט והדבר קריטי לעריכת השחזור, לא נתמכה בכל ראיה מטעם ההגנה ובהינתן כי אין מחלוקת בין הצדדים, שכן הנאשם אישר שהרכב לא הוזז אחרי התאונה, הרי שעל פי השחזור, התאונה ארעה על גבי מעבר החצייה.

לא מצאתי כל דופי באופן עריכת השחזור על ידי הבוחן, שכן, הנאשם טען פעם אחת כי השמש זרחה בזמן התאונה ובפעם אחרת, טען כי טרם זרחה והבוחן בדק את שדה הראיה גם בלילה וגם ביום.

לשיטתי ובניגוד לטענת הסנגור, עשה הבוחן את כל המצופה ממנו בניסיון לאתר מצלמות בזירת התאונה.

אין בחקירתו הנגדית של הבוחן בכל הנוגע לשימוש במכשיר הווריקום, כדי לסייע להגנת הנאשם, שכן, הממצא היחיד שנקבע הוא מקדם החיכוך במקום וההגנה לא טענה ובוודאי שלא הוכיחה, כי מקדם החיכוך שנקבע שגוי.

ההגנה טוענ ג דבר והיפוכו - מחד, נטען כי הייתה הגבלה של שדה ראיה בגלל כלי רכב חונים ומאידך, נטען כי רכב הנאשם נסע בצמוד למדרכה הימנית ונוכח מיקום הפגיעה ברכב, 0.30 מהדופן, התאונה בלתי נמנעת. ברי כי מדובר בטענות סותרות ובמקביל לטענותיו הסותרות של הסנגור, העלה הנאשם שתי גרסאות משלו, הסותרות זו את זו ואת גרסאות הסנגור.

הנאשם, בשתי חקירותיו על ידי הבוחן, לאחר שהועמד על זכויותיו ונועץ בעורך דין, מסר, כמפורט לעיל, כי ייתכן ותשומת

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ליבו לא הייתה נתונה במלואה לנעשה מולו, בגלל תכנית רדיו לה האזין ואף הוסיף כי יכול היה למנוע את התאונה.

מאידך, בבית המשפט, הציג הנאשם גרסה חדשה לחלוטין, תמוהה ובלתי סבירה, כמפורט לעיל.

הנאשם אף טען כי כלל לא נחקר בתחנת המשטרה וזאת בניגוד מפורש ל-ת/4, לאמור בו ולחתימתו על גבי המסמך.

שלל גרסאות ההגנה, מונע מבית המשפט ליתן אמון בדברי הנאשם, אך ניתן לקבוע כי בכל הגרסאות שבנדון, לא סיפקה ההגנה הסבר מניח את הדעת לכך שהנאשם לא הבחין כלל בהולכת הרגל, עד שזו נפגעה ונחתה על שמשת רכבו.

לסיכום - מסך הראיות שהובאו בפני, אני קובעת, כי התאונה אירעה במעבר החצייה וכי הנאשם, יכול היה להבחין בהולכת הרגל, אך לא הבחין בה עד לאחר הפגיעה ובעובדה זו, טמונה רשלנותו של הנאשם, שכן, לו היה מבחין בהולכת הרגל ונוכח מהירות נסיעתו, הרי שהיה יכול להגיב ולמנוע את התאונה, כפי שקבע הבוחן בשחזור שערך.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"א שבט תשפ"ב, 23 ינואר 2022, במעמד הצדדים

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©